

Збірка документів про Героїв Небесної Сотні
Революції Гідності та бійців, які залишили
в зоні антитерористичної операції на
сході України, з Тернопільщини

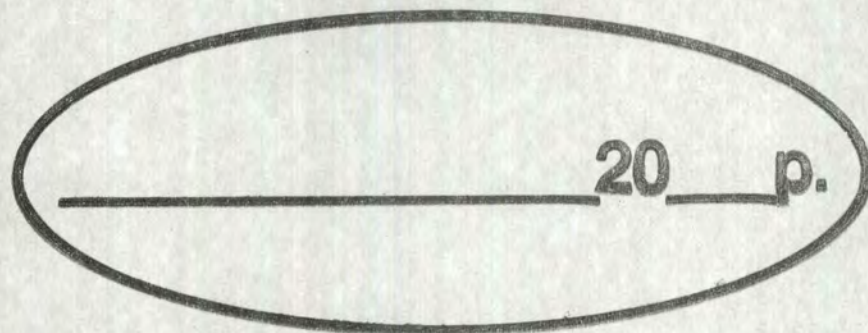
ПАПКА

для 26

паперів

Збірка публікацій про Александра
Канюка, уроженця с. Дунайв Кременецького
району Тернопільської області - Герою
Небесної Сотні.

З інтернет-ресурсів

Україні дати: 19 лютого 2014р.

05 березня 2014р.

Кількість документів: 5

Кількість аркушів: 9

Небесна сотня

Пам'яті загиблих на Євромайдані

- Про проект

Капінос Олександр

10 березня 1984 — 19 лютого 2014

Мешкав у с. Дунаїв Тернопільської області. Навчався в Львівському лісотехнічному інституті. Займався фермерством. Голова громадської організації «Патріот Волині». У 2012 році Олександр брав участь в акціях проти «мовного» закону, голодував протягом 12 днів. На Майдані належав до сотні «Волинська Січ». Поранений 18 лютого, отримав черепно-мозкову травму внаслідок вибуху гранати. Був успішно прооперований, опритомнів, але, на жаль, 19 лютого зупинилося серце.

Тернопіль: співчуття рідним і близьким Олександра Капіноса (текст інтерв'ю 2012 р.)

15:47 | 19.02.2014 | [7daysua_k](#)

Новітній герой України, член Всеукраїнського об'єднання «Свобода» Олександр Капінос 19 лютого 2014 року трагічно загинув у Києві.

Про це щойно повідомили у прес-службі Тернопільської обласної організації ВО «Свобода». Молодий чоловік – лише 1984 року народження. Жив у селі Дунаїв Кременецького району Тернопільської області. У протестах проти влади Януковича брав участь давно.

- 18 лютого ворожа граната – з боку силовиків, які атакували Майдан, скосила з ніг націоналіста біля барикади поблизу Будинку профспілок, – кажуть соратники. – У лікарні зробили операцію. Але серце свободівця не витримало болю.

До речі, редактор регіональних новин ІА “7 Днів-Україна” – Любов Красновська у 2012-му особисто спілкувалася із Олександром. Він був серед мітингувальників, які голодували на сходах «Українського дому» проти “мовного” закону.

Цитуємо статтю, що 16 липня 2012 року була опублікована на сайті [20minut.ua](#).

«...Переступаючи через якісь речі та килимки, пробираємося ближче до центру сходів. Говорити із нами погоджується 28-річний Олександр Капінос, за професією чоловік – інженер-технолог. На чолі у нього пов'язка з написом: “Голодую!”».

- Я тут – із 4 липня, – розповідає він. – Так, я відгукнувся на заклик опозиціонерів, як тільки ухвалили “мовний” закон. Але не представляю жодної партії. Політики, пробувши тут три дні, оголосили перемогу. Мовляв, проблеми уже немає. Але я і мої друзі, які тут залишилися, так не думають. Чи можна говорити про якусь перемогу?

Помітно, що навіть говорити панові Олександрю складно. Очі – запалені, наче за поволокою. Але вишиванка – абсолютно чиста, навіть накрохмалена.

- Спека щодня – до 35-ти градусів, – продовжує він. – А граніт нагрівається аж до 60-ти. Ми почуваємося як на сковороді. Напевно, влада думає, що ми не витримаємо цього і підемо. Адже до нас ніхто на перемовини не йде, навіть не шукає шляхів для контакту. Ніби нас не існує! Більше того, із тих, хто потрапляє у лікарню через знесилення організму, знущаються.

Олександр Капінос каже, що, коли одна з голодуючих – дівчина з Івано-Франківська, втратила свідомість, її забрала швидка. Лікарі не надавали їй допомогу доти, поки правоохоронці хвору не опитали.

- Вона ж на ногах уже не стояла, а вони вичікували, – додає чоловік. – Більше того, лікар знущався – пропонував дівчині після майже 10-денного голодування пиріжок... Молодий чоловік вдячний киянам, які надають підтримку голодуючим. Приходять, аби їх морально підтримати. До речі, на заміну тих, хто не витримав голодування, стають інші.

- Такі ігри влади можуть призвести до втрати незалежності Україною, до розколу нашої держави, – підсумовує він. – Цей жах треба припинити!»

Всеукраїнське об'єднання «Свобода» та вся Тернопільщина, у тому числі ІА “7 Днів-Україна”, сумує з приводу непоправної втрати. Усі висловлюють глибоке співчуття усім рідним та близьким Героя, який поклав своє молоде життя на вівтар боротьби за Україну.

Загиблий у Києві Герой з Тернопільщини їхав на Майдан без копійки, автостопом

Опубліковано 25.02.2014 [admin0352](#)

Тернопільський герой Небесної сотні — Олександр Капінос. Героям -Слава! Незламний Кремень-живий, він житиме у наших серцях... Тривога, біль та жалоба – усе це в одну мить змішалось, коли у телефонній слухавці мого мобільника почув ніжний і водночас змішаний з гіркотою голос дівчини .

— Мене звати Оленка. Ваш номер знайшла у Сашковому телефоні, у “журналі дзвінків” побачила ім’я і зателефонувала.

- Слухаю вас, – відповів я, передчуваючи якусь біду.

— Я... дівчина Сашка Капіноса, ви його знали?

- Так ,чудова людина, справжній козак. Ми про нього не раз писали у Кременецькій районній газеті «Діалог», спілкувались буквально днів два тому. А де він, чому сам не зателефонував?

- ...Його немає, він загинув, помер у шпиталі після важкого поранення...

Ця звістка підтягнула до горла комок, я нічого не міг сказати. Спробував її якось заспокоїти, а згодом, оговтавшись, витиснув із себе: – Тримайтеся, ми всі вас чекаємо...

...Вона познайомилась з ним на Майдані. Цей острів Свободи і Справедливості поєднав їхні душі, бо саме тут вони відчували себе щасливими. Саме тут, де холодно і голодно, де свистять кулі, де за кожним із них чатувала страшна небезпека. За барикадами – чорна сотня, навколо їдучий дим ,вибухи, кров... Але на Майдані вони були вільними людьми, без тієї тиранії за барикадами, без свавілля і лукавства, без підлості і запродавства. Ось тут, на барикадах, за крок до смерті, вони по справжньому покохали один одного, бо душі їхні поєднались у єдиному пориві до Волі, до справедливості, до омріяної України, де пануватиме любов...

Ох, як вони хотіли потрапити туди разом, в омріяну країну без тирана! За це ладні

були віддати усе і разом іти до Перемоги. У її серце і душу запала Сашкова жива іскорка, яка горіла в його очах, додавала усім, з ким він спілкувався, оптимізму і віри у Перемогу. До того дня вони мріяли прийти разом, дали один одному слово і вже планували побратись. Та не судилось, пише газета Свобода.

На барикадах, поблизу Будинку профспілок “беркутівська” граната потрапила прямо у Сашка. Це сталося 19 лютого, ще напередодні “кривавого” четверга. До лікарів його доставили ще живим, хірурги намагались врятувати його життя, зробили все можливе, що можна було в тих умовах. Та на ранок невблаганна смерть забрала його у свої обійми. Назавжди. Серце Героя зупинилось.

Звістка про смерть Сашка Капіноса приголомшила усіх краян, і не лише тих, хто його знав особисто. Туга і скорбота охопила кожного українця. У березні – 10 числа- йому б виповнилося 30, молодим він поклав своє життя на вівтар України заради світлого майбуття нашого народу. Не доспівав він своїх пісень, не докохав, не встиг одружитись...

Він завжди прагнув до всього доброго, світлого, прекрасного... Ще зі шкільних років відзначався щирістю і готовністю прийти на допомогу, організованістю і сумлінням. У 2001 році він із “золотою медаллю” закінчив Дунаївську загальноосвітню школу, що на Кременеччині, вищу освіту здобув у Львівському лісотехнічному інституті, займався фермерством. У вільну хвилину співав козацьких пісень, грав на струнних музичних інструментах. Завжди був невгамовним організатором різних свят, конкурсів для місцевих селян: “Купальські ночі”, “Українські вечорниці”, спортивні змагання та козацькі забави – усе це він проводив для своїх краян, які щоразу приїздили з навколишніх сіл та міст, із сусідніх районів та областей.

Разом із друзями їздив на Запоріжжя відроджувати Хортицю, трудився там на різних ділянках історичної будови. А коли місцеві прислужники бандитського режиму - регіонали намагались просунути ідею підприємства “Світ соломи” щодо будівництва виробничого комплексу зі шкідливими викидами в атмосферу, Сашко Капінос першим став на захист інтересів селян. Тоді місцевих жителів обурило той факт, що осторонь обговорення такого життєво важливого питання залишалась районна влада, більше того її позиція зводилась до відстоювання бізнес-інтересів, а не волевиявлення громади. Відтак протести селян вилились у справжню квітневу революцію 2012 року з пікетами Кременецької райради та держадміністрації.

А після того, як нардепи-регіонали прийняли так званий “закон про мови”, Сашко вже наступного дня подався на мовний Майдан до Києва. Їхав тоді без копійки грошей, автостопом. І хоча раніше не пробував голодувати, під час цієї акції протесту витримав 12 днів, голодуючи за рідну мову. “Я знав, чому сюди їду. Кудись іти чи їхати і повертатись без перемоги мені вже просто набридло...”, – так говорив Сашко ще у липні 2012 року. Ці його слова стали пророчими. Тепер він повернувся додому з Перемогою. Він – живий, він серед нас, бо герої не вмирають, вони живуть вічно, у наших серцях, думках, діях та помислах...

Він залишився тим незламним Кременем, як його називали побратими з Волинської сотні. Кремінь повернувся до Кременця переможцем-незламним, міцним, вічним, як оте вічне прагнення нашого народу до Волі Святої! І тепер уже нашим спільним завданням є розбудова нової, омріяної України. Це ми маємо зробити разом заради тих, хто поклав свої голови у борні з бандитським режимом, заради майбутнього прийдешніх поколінь.

По матеріалам <http://www.0352.com.ua/>

Новости Тернополя

Шукають свідків поранення бійця “Небесної сотні”, який родом з Тернопілля

17:20 | 05.03.2014 | [7daysua.k](#)

Рідні та друзі Олександра Капіноса з Кременеччини просять відгукнутися всіх, хто бачив, як поранили героя Майдану у Києві 18 лютого.

Нагадаємо, у протестах проти влади Януковича наш земляк брав участь давно. Житель Тернопілля трохи не дожив до 30-річчя. Він – із села Дунаїв Кременецького району Тернопільської області. Постраждав від вибуху гранати поблизу Будинку профспілок. Помер у лікарні 19 числа.

“Потрібна допомога всіх вас. Загиблого Сашка поранили ввечері між 21.00 та 22.00. Швидше за все, це трапилось біля Будинку профспілок. Є різні версії, яким чином його поранили. Тому шукаємо людей, які бачили Сашка у той вечір. Переглядайте всі відео і фото того дня. Може, ви помітите на них Сашка...”, – таке посилання поширила в Інтернеті наречена вбитого майданівця Олена Котляр.

До речі, під час протистоянь 18 лютого Олександр Капінос був одягнутий у чорну пухову куртку та темно-сині джинси. На шиї або на голові у нього був яскраво-жовтий баф. Боець “Небесної сотні” також мав зелений захисний шолом і чорні щитки-наколінники зі слідами білої фарби.

Довідково. Усіх, хто володіє інформацією, просять повідомляти за номерами: 0-97-642-40-72 або 0-68-712-92-06 (Олена Котляр).

За душі Капіноса, Голоднюка та інших, убитих на Майдані, у Тернополі моляться зі сльозами (Фото)

15:59 | 20.02.2014 | [7 daysyua_m](#)

В Архикатедральному соборі Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці (УГКЦ) у Тернополі у день жалоби 20 лютого відслужили Святу Літургію за невинно убієнними у час мирних акцій у Києві.

Архiepіскоп і митрополит Василій Семенюк очолив Святу Літургію за український народ і відвернення братовбивчого лиха.

Для Тернополя сьогоднішня молитва і День жалоби має не віддалене значення серед загиблих у Києві 19 лютого і тернополянин Олександр Капінос, і юнак зі Збаража Устим Голоднюк.

Храм Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці був заповнений прихожанами. У багатьох вірян були сльози на очах.

Усі фото – Марія Ібрагімова, ІА “7 Днів-Україна”.

Архидиєкоп і митрополит Васи́лій Семенюк стривоженим голосом розпочав Святу Літургію за невинно вбитими у час мирних акцій у Києві

Кременеччина: на честь Героя “Небесної сотні” відкрили пам’ятник, спортзал і дитсадок

12:20 | 25.08.2014 | [7days.ua_k](#)

У рідному селі Героя «Небесної сотні» Олександра Капіноса – Дунаїв Кременецького району 24 серпня відкрили пам’ятник земляку.

Нагадаємо, ще навесні представили проект цього монумента і обіцяли виготовити його до Дня Незалежності. Так і сталося. Фото з події у соціальних мережах поділилися соратники Олександра Капіноса.

Спершу всі відбули Літургію у храмі Св. Дмитрія. Згодом відбулася панахида на цвинтарі, біля могили Олександра Капіноса. В обідню пору настав час урочистого відкриття пам’ятника Герою «Небесної сотні». Опісля у селі відкрили спортивний зал і дитячий садок. Згодом місцеві та гості зібралися на вечір-спогад “Герої не вмирають...”.

Герой «Небесної сотні» помер 19 лютого від вибуху гранати поблизу Будинку

професілок. Над пам'ятником патріоту працювали троє митців: Микола, Тарас і Мар'ян Королі з Червонограду. Родина Олександра вирішила увічнити воїна Майдану з національним стягом і щитом у руках.

- Олександр не міг жити як раб, тому постійно боровся за права українців, – згадує його брат Сергій Капінос, який також бував на Майдані. – Загинути на Майдані – найкраще, бо люди, які там померли, були на передовій. Таким людям не тільки пам'ятники ставити, а всі повинні бути вдячними, адже вони відстояли там інтереси свого народу.

Додамо, для Олександра Капіноса участь у Революції Гідності не була першим протестом. В акціях проти влади Януковича він брав участь давно. Зокрема, він був серед мітингувальників, які голодували на сходах «Українського дому» проти “мовного” закону у 2012 р.